

συννοικῶν παρανόμως, συνήθως ἐπὶ γυναικὸς Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πάρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ. : Ἀβλόγητη γυναῖκα Κρήτ. Τὴν ἔχει ἀβλόγητη (ἐνν. τὴν γυναῖκα) Ἄνδρ. Θήρ. Κονίστρ. Κρήτ. Μάν. κ. ἄ. || Ἄσμ.

Ποῖός εἶδε νύφ' ἀπὸ βραδὺν κί ἄστρο τὸ μεσημέρι ;
ποῖός εἶδε κόρ' ἀβλόγητη 'ς τοῦ πεθεροῦ νὰ μπαίνει ;

Λακων.

Φτύστε με καὶ ρουδῶστε με | καὶ ρουδωμένη πέστε με,
ποῦ 'ρθα 'ς τὸ σπίτι ἀβλόγητη | χωρὶς κονδάρο καὶ παπᾶ,
χωρὶς κάμμὰ δικολογιά

(ρουδώνω = προσβάλλω, ἀτιμάζω. δικολογιά = συγγενεῖς)
Μάν. Συνών. ἀστεφανώτος.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ καταναλισκόμενος ταχύτερον παρ' ὅ,τι ἐνόμιζέ τις, συνήθως ἐπὶ τροφίμων (κυρίως ὁ μὴ εὐλογημένος καὶ ἐντεῦθεν ταχέως ἐκλείπων) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.) : Ἄλας - βούτορον - ψωμὶν ἀνευλόετον (βούτορον = βούτυρον) Κερασ. Χαλδ. β) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἔχη περισσεύματα χρημάτων καὶ τροφῶν ἀφθονίαν, ὁ μόλις κατορθῶν νὰ ζῇ Κύπρ. 2) Ὁ μὴ παρέχων ὠφέλειαν, ἀνωφελὲς Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀνευλόετον παιδίον Τραπ. Χαλδ. Ντ' ἀνευλόετος ἄνθρωπος εἶσαι ! (ντό = τί, πόσον) Τραπ. Χαλδ. Ἀνευλόετες ντ' ἐγένουσ'νε ! (ἀνευλόγητος ποῦ ἔγινες ! Ἐκ συμφύρ. δύο φρ., ἔ ἀνευλόετες ! καὶ ἀνευλόγητος ντ' ἐγένουσ'νε !) Κοτύωρ. β) Ἀνίκανος, ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) : Ἀνευλόετος ἄρθεπος Κοτύωρ. Χαλδ. Παιδίον ἀνευλόετον Τραπ. Χαλδ.

ἀβλόγιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβλόγιαστοις Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βλογιαζώ.

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας. Συνών. ἀβροάσωτος.

ἀβλογκᾶ ἢ, ἀγν. τόπ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν ράμνος ἢ καθαρτικὴ (rhamnus cathartica), θάμνος τοῦ γένους ράμνου, τῆς τάξεως τῶν βατραχιωδῶν (ranunculaceae), τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ἀγκαθιῶν, παράγον σπέρματα βαφικὰ καὶ φαρμακευτικά. Συνών. λευκαγκαθῆ, σπυράκι. [*]

ἀβοήθητος ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Λάουνδ. Περιδ. ἀβόηθητος Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) ἀβοήθητε Τσακων. ἀβούθιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβοήθητος. Τὸ ἀβούθιστος κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς -ιστος τῶν παραγομένων ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ.

Ὁ στερούμενος βοηθείας, ὁ μὴ ἔχων ὑποστήριξιν ἐνθ' ἄν. : Τὸν ἄφησα ἀβοήθητο τὸν καημένο ! (ἀνευ ὑλικῆς ἢ ἡθικῆς ὑποστηρίξεως) Ἀρκαδ. Ἀφήττε ἀβοήθητε τὸ θίλεσι (ἄφησε ἀβοήθητον τὸν φίλον του) Τσακων. Συνών. ἀβόηθος.

ἀβόηθος ἐπίθ. Λεξ. Λάουνδ. ἀβόηθος ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 120.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβόηθος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 21.

Ὁ στερούμενος βοηθείας, ὁ μὴ ἔχων βοηθόν, ἀβοήθητος ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Καὶ χαρίσματα χαρίζει 'ς τὰ φτωχὰ της
καὶ 'ς τὸ βρέφος της τ' ἀβόηθο μέσ' 'ς τὴν κούνια
ἄλλο φόρεμα γὰ ὅταν θὰ μεγαλώσῃ

ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀβοήθητος.

ἀβόι τό, Κεφαλλ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Σφαῖρα ἐλαστικὴ εὐχρηστος εἰς παιδιὰς : Παίζω τ' ἀβόι. Τὸν ἐπέταξε 'ς τὴν ἄκρῃ σὰν ἀβόι. || Φρ. Εἶναι σὰν ἀβόι (ἐπὶ τοῦ εἰτραφοῦς). Τὸν κυλᾶνε σὰν ἀβόι (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀβούλου, τὸν ὅποιον ἕκαστος μεταχειρίζεται ὅπως θέλει). Πβ. ἀβόριο.

ἀβόιστα ἐπίρρ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβόιστος.

Ἄνευ βοῆς, ἄνευ βοήθου, μετὰ σιγῆς : Φρ. παροιμ. Ἡ ἀρχοντὰ καὶ ὁ βῆχας δὲν περνοῦν ἀβόιστα (δὲν δύναται ν' ἀποκρυβῇ ὁ πλοῦτος καὶ ὁ βῆξ).

ἀβόιστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀβόητος Λεξ. Ἡπίτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βοίζω. Τὸ ἀβόητος ἐκ τοῦ βοῶ.

Ὁ ἄνευ βοῆς, ἄνευ βοήθου, σιγανός : Φρ. παροιμ. Ἀβόιστος γάμος δὲ γίνεται.

ἀβολα ἐπίρρ. σύνθη. ἄβουλα βόρ. ιδιῶμ. ἀνάβολα Βιθυν. Κύθηρ. Τσακων. κ. ἄ. ἀνάβουλα Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ. ἀνάβολα Ζάκ. Κεφαλλ. ἀνάβουλα Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. ἀνέβολα Πελοπν. (Γύθ. Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβολος. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ ἀνα- ἀνε- τύπ. ἰδ. ἀ- στερητ. 1δ. Τὸ ἀνάβολα καὶ παρὰ Γερμ.

1) Οὐχὶ εὐθέτως, οὐχὶ κανονικῶς, ἀλλ' ἀδεξιῶς, κακῶς σύνθη. : Εἶναι ἀβολα τὸ σπῖτι (παράμερα, μακρὰν τῆς ὁδοῦ, δηλ. οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ νὰ φθάσῃ τις πρέπει νὰ παρεκκλίνῃ τῆς συνήθους ὁδοῦ) σύνθη. Μοῦ εἶναι ἀβολα τὸ χωράφι Μῆλ. Μδοχιτι ἀνάβουλα Ζαγόρ. Θά σ' φαίνεται ἀβολα 'δῶ (ἦτοι οὐχὶ εὐχάριστος ἢ ἐνταῦθα διαμονή) Τῆν. Μοῦ ῥεχεται ἀνάβολα Ζάκ. Ἀνάβουλα κάθουμι (δηλ. οὐχὶ ἀνέτως) Αἰν. Ἀνάβουλα ἄρχισα τὴ δ'λειά μ' αὐτόθ. Μοῦ ῥεχεται ἀνάβολα Κύθηρ. 2) Οὐχὶ κατ' εὐχὴν, ἀλλ' ἀντιζόως σύνθη. : Μοῦ ῥεθανε ἀβολα τὰ πράματα σύνθη. ῥεθαν τὰ πράματα ἀνάβουλα Σάμ. || Φρ. Εἶναι ἀβολὰ τοι (δυσκολεύεται) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Συνών. ἀβόλετα 2, ἀνάποδα, ἀντίθ. βολικά.

ἀβολᾶ ἢ, ἀβολία Κύθηρ. ἀβολᾶ Κρήτ. Κυκλ. (Σῦρ. κ. ἄ.) ἀβολᾶ Θήρ. Κρήτ. Παξ. ἀβολᾶ Ἡπ. ἀβολᾶ Ἰκαρ. ἀναβολᾶ Πελοπν. κ. ἄ. ἀναβολᾶ Ἡπ. ἀναβολᾶ Κεφαλλ. ἀναβολᾶ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβολος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἀνα- βολᾶ καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ οὐχὶ κατ' εὐχὴν πρόοδος ὑποθέσεώς τινος, ἀντί- ξοος περιστάσις, ἀτυχία (εἰς τὴν σημασιολογικὴν ταύτην ἐξέλιξιν συνετέλεσε καὶ τὸ ἐπίρρ. ἀβολα, ὁ ἰδ.) Ἡπ. Κρήτ. Κυκλ. (Σῦρ. κ. ἄ.) : Ἡ δουλειὰ μοῦ ἦρθε μὲ ἀβολᾶ Σῦρ. Μοῦ 'τυχε μὲ ἀβολᾶ Κρήτ. || Γνωμ.

Τοῦ κοριτικοῦ ἢ ἀδρασκειᾶ | τρεῖς χρόνους εἰν' ἀναβολᾶ

